

strationer ikke har taget det saa nøjemed, hvor meget det vilde koste Staten. Jeg tænker f. Eks. paa de store Byggeforetagender, som vi, ikke mindst i de senere Aar, har sat i Værk, bl. a. for at bøde noget paa Arbejdsløsheden. Vi ser dér, at man ikke alene er kommet til naturlige Overskridelser, men at der undertiden er blevet forlangt ganske meningsløse Beløb til disse offentlige Bygninger, hvor man i mange Tilfælde uden at komme til Bevillingsmagten har ladet det ene Hundredetusinde Kroner rulle efter det andet. Jeg gør saaledes opmærksom paa den Forhandling, der her i Rigsdagen fandt Sted, jeg tror ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling, angaaende Jernbaneskolen, hvortil der var bevilget ca. 100 000 Kr., og hvor vi her i Rigsdagen fik en Regning paa over 1 Mill. Kr. Jeg vil haabe, at netop denne Forhandling bl. a. maa bidrage til, at vi ikke senere i Tiden kommer til at staa overfor lignende Tilfælde som dette. Et andet eklatant Bevis paa, hvorledes Milionerne ruller ved store Statsbyggeforetager, har vi i det militære Hospital, hvis Opførelse blev vedtaget, vistnok i 1916, da det ærede Medlem Hr. Munch var Krigsminister, og hvortil Udgifterne i det hele var anslaaet til at andrage 1,2 Mill. Kr., medens vi nu har faaet meddelt, at for saa vidt denne Bygning skal gøres færdig, maa der stilles indtil 6 Mill. Kr., i alt Fald er der nævnt et Tal paa 5,8 Mill. Kr., til Raadighed. Samtidig har vi faaet den interessante Meddelelse, at det ser ud til, at Bygningen er ganske overflødig, og at det mulig allerede paa det nuværende Tidspunkt vil være anbefalelsesværdigt at afhænde den, enten til Københavns Kommune eller til hvem der ellers maatte melde sig som Liebhaber. Jeg nævner disse Eksempler som Beviser paa, hvor langt man i det hele har været ude, og hvor lidt de Overslag har haft at betyde, som i sin Tid blev opstillet med Hensyn til, hvad Bygningerne vilde komme til at koste. Man er hyppig kommet op til det 3—4-dobbelte Beløb. I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne nævne et Forhold, som vi er stødt paa adskillige Gange, ikke mindst i den senere Tid, at Staten har bygget Boliger til sine Embedsmænd, som disse nu kommer og erklærer, at de har Vanskelighed ved at bo med de Indtægter, de har. Naar vi f. Eks. er kommet op paa Beløb af 100 000 Kr. for Rektorboliger, kan man forstaa, at de paagældende Embedsmænds Indtægter

vanskelig kan slaa til til Beboelse af saadanne Bygninger. Men det er dog aldeles forkert at bygge Boliger til Embedsmænd, som disse erklærer, at de vanskeligt har Raad til at bo. Jeg vil haabe, vi i den Henseende fra Rigsdagens Side maa have faaet Øjnene op, saaledes at vi ogsaa paa dette Omraade indskrænker os. Jeg vil med Hensyn til Embedsboligerne — dem faar vi jo flere og flere af — sige, hvad jeg har nævnt før og atter vil henstille til Overvejelse, da jeg tror, adskillige har Sympati for Tanken, om det ikke vilde være rigtigt, at man fastsatte bestemte Regler med Hensyn til den indre Vedligeholdelse, saaledes at de paagældende Embedsmænd betalte en Del af Udgifterne dertil. Her som paa andre Omraader vil det nok vise sig, at naar de paagældende selv bliver økonomisk interesseret, vil Staten blive skaanet for Udgifter, som den ellers kommer til at afholde.

Hvad hele Finanslovsforslaget angaar, forekommer det mig, at man har Lov til at sige, at de forskellige Ministre har anstrengt sig for, at Udgifterne kan blive bragt saa langt ned som overhovedet muligt. Men alligevel blev det af den højtærede Finansminister i hans Forelæggelsestale betonet, at selv om man i Ministeriet havde anstrengt sig til det yderste for at holde Udgifterne saa langt nede som muligt, var det dog nødvendigt, at man kom yderligere ned, og den højtærede Minister opfordrede Rigsdagen til Samarbejde for, at det kunde ske i indeværende Samling. Det er jo Finansudvalget, der i særlig Grad faar med Finanslovsforslaget og Finanserne i det hele at gøre, og jeg tror, jeg kan udtale paa hele Udvalgets Vegne, at vi i høj Grad vil være Ministeriet behjælpelige med at holde Udgifterne saa langt nede som muligt. Den højtærede Minister ved ogsaa udmærket godt, at Finansudvalget sidste Vinter var meget tilbageholdende, og at det i adskillige Tilfælde vilde have været længere ned med Udgifterne, end vi kom. Ser vi paa Statsvirksomhedernes Budget, tør vi haabe, at der nogenlunde skal kunne bringes Balance til Veje, og dette er ogsaa ikke blot ønskeligt, men aldeles nødvendigt. Vi maa da alle anstrenge os for, at det kan ske. Statsbanerne har jo indtil Dato været og vil sikkert ogsaa en Tid ud i Fremtiden være et Smertensbarn. Jeg ved vel, at der er en hel Del Medlemmer her, der vil sige, at det er de dyre Kul, der er Skyld i, at det hele ser saa bedrøveligt ud. Men